

Първа глава

червена лампичка

Всичко в това помещение крещеше, че мястото ми не е тук. Разпадащи се стълби, натъпкани един до друг грубияни, въздух, натежал от пот, кръв и мухъл. Неясни гласове крещяха числа и имена, мятаха се ръце, които си разменяха пари и жестове, за да се разберат в шумотевицата. Проврях се през тълпата, като следвах отблизо най-добрата си приятелка.

– Дръж си парите в портмонето, Аби! – извика ми Америка.

Широката ѝ усмивка грееше на матовата светлина.

– Не се отдалечавай! – чу се гласът на Шепли над глъчката. – Щом започне, ще стане още по-зле.

Америка го хвана за ръката, хвана и мен и той поведе двете ни през морето от хора.

През димната завеса се чу рупор. Звукът ме стресна и аз подскочих, оглеждайки се за източника му. На дървен стол стоеше изправен някакъв тип, стиснал в едната си ръка пачка пари, а в другата – рупора пред устните си.

– Добре дошли на кървавата баня! Ако търсите „Въведение в икономиката“... мамка му, сбъркали сте! Но ако търсите Кръга, това тук е Мека! Аз съм Адам. Аз създавам правилата и аз казвам кога да започне боят. Залагането приключва, щом противниците излязат на ринга. Никой не може да ги докосва, да помага, да променя залога си и да се качва на ринга. Който наруши тези правила, ще бъде здравата напердашен, оставен без пари и изхвърлен по задник! Това се отнася и за вас, дами! Така че не се опитвайте да прецакате системата с курвите си, момчета!

Шепли поклати глава.

– Божичко, Адам! – извика той над шумотевицата с явно неодобрение към подбора на думи на приятеля си.

Сърцето ми биеше лудо в гърдите. С розовата си каш-

мирена жилетка и перлени обици се чувствах като застаряваща мома на брега на Нормандия. Бях уверила Америка, че мога да понеса всичко, но сега имах желание да сграбча с все сила тънката ѝ като клечка за зъби ръка. Тя не би ме изложила на опасност, но това мазе с петдесетина пияни младежи, твърдо решени да се нагледат на кръвопролития и да спечелят пари, не ми вдъхваше надежда, че ще се измъкнем невредими.

След като се запозна с Шепли на ориентировъчния ден за първокурсници, Америка ходеше с него на тайните боеве, организирани из мазетата на Източния университет. Всяко събитие се провеждаше на различно място, което се пазеше в тайна до един час преди началото.

Тъй като се движех в по-кrotки кръгове, с изненада научих за подземния свят в университета, но Шепли знаеше за него още преди да кандидатства. Травис, негов съквартирант и братовчед, беше участвал в първия си бой седем месеца по-рано. Като първокурсник за него се носела мълвата, че е най-смъртоносният противник, когото Адам е виждал през трите години, откак бе създал Кръга. Сега, в началото на втори курс, Травис беше непобедим. Дватамата с Шепли спокойно плащаха наема и сметките си с печалбите от боевете.

Адам отново поднесе рупора към устата си и виковете и движенията ескалираха до трескава суматоха.

– Тази вечер имаме нов смелчага! Звездата на свободната борба в Източния, Марик Йънг!

Последваха аплодисменти и тълпата се раздели като Червено море пред току-що влезлия Марик. Освободи се кръг, докато всички подсвиркваха, дюдюкаха и дразнеха претендента за победа. Той подскочи няколко пъти и раздвижи шия. Лицето му изглеждаше сурово и съсредоточено. Ревът на множеството поутихна до нечленоразделен тътен, а после от големите колони от срещната страна на стаята гръмна силна музика и аз си запуших ушите с ръце.

– Следващият ни борец няма нужда от представяне, но тъй като ме плаши до смърт, все пак ще го направя! Треперете, момчета, и сваляйте бикините, момичета! Пред вас е Лудото куче – Травис Мадокс!

Тълпата избухна, когато от вратата се появи Травис. Той влезе без риза, спокоен и безразличен. Отиде нехайно в центъра на кръга, сякаш го очакваше най-обикновен работен ден. Под татуираната му кожа личаха изпъкналите мускули. Той сви ръце в юмруци, допря ги в кокалчетата на Марик и пошепна нещо в ухото му. Онзи с мъка запази суровото си изражение. Двамата стояха с допрени пръсти на краката и се гледаха право в очите. Марик гледаше убийствено, Травис – по-скоро развеселено.

После двамата отстъпиха няколко крачки назад и Адам наду рупора.

Марик зае отбранителна поза, а Травис атакува. Аз се изправих на пръсти, но ги изгубих от поглед и започнах да се накланям наляво-надясно, за да видя нещо. Запровирах се напред през ревящата тълпа. В ребрата ми се забиваха лакти, блъскаха ме рамене и ме подмятаха като топче за тенис на маса. По едно време зърнах теметата на Марик и Травис и продължих да си проправям път.

Когато най-после стигнах отпред, Марик сграбчи Травис с дебелите си ръце и се опита да го просне на земята. Щом обаче се наведе, Травис го фрасна с коляно в лицето и преди Марик да успее да се опомни от удара, Травис му налетя с юмруци в окървавената физиономия.

Усетих как пет пръста се впиват в ръката ми и рязко се обърнах.

– Какво правиш тук, Аби? – попита Шепли.

– Отзад не виждам! – извиках аз.

Обърнах се към кръга точно навреме, за да видя как Марик замахва силно. Травис се обърна и за миг ми се стори, че е избегнал поредния удар, но той направи пълен кръг и заби лакътя си в носа на Марик. По лицето ми и по предницата на жилетката ми пръсна кръв. Марик падна на бетона с глухо тупване и за миг цялата стая притихна.

Адам метна алено парче плат върху безжизненото му тяло и тълпата избухна. Заложилите започнаха да разпределят пари, а израженията им се разделиха на самодоволни и разочаровани.

Хората около мен се движеха в разни посоки и ме под-

мятах насам-натам. Америка ме повика някъде отзад, но аз бях омагьосана от червената следа, спускаща се от гърдите към талията ми.

Пред мен застанаха чифт черни ботуши и привлякоха вниманието ми към пода. Вдигнах очи нагоре – опръскани с кръв джинси, добре оформени плочки на корема, голи тагуирани гърди, плувнали в пот, и накрая две топли кафяви очи. Някой ме блъсна в гърба и Травис ме улови за ръката да не падна.

– Ей! Махайте се от нея! – намръщи се Травис, отпъждайки всеки, който се приближи. Строгото му изражение се разтопи в усмивка, като видя жилетката ми, и после той посегна да попие лицето ми с кърпа. – Съжалявам, Врабчо.

Адам го потупа по тила.

– Хайде, Лудо куче. Тук те чакат малко кинти!

Травис не откъсваше очи от моите.

– Жалко за жилетката. Стои ти добре.

В следващия момент го погълнаха феновете и той изчезна там, откъдето беше дошъл.

– Какво си мислиш, че правиш, идиотке? – извика Америка, като ме сграбчи за ръката.

– Нали дойдох да гледам бой – усмихнах се аз.

– Не ти е тук мястото, Аби – скара ми се Шепли.

– Това важи и за Америка – отбелязах аз.

– Тя поне не се опитва да скочи в кръга! – намръщи се той. – Хайде.

Америка ми се усмихна и избърса лицето ми.

– Като шило в торба си, Аби. Как да не те обича човек!

Тя праметна ръка през врата ми. Качихме се по стълбите и излязохме навън в нощта.

Америка дойде с мен до стаята ми и подигравателно се усмихна на съквартирантката ми Кара. Аз веднага свалих окървавената жилетка и я хвърлих в коша за пране.

– Отврат. Къде сте били? – попита Кара от леглото си.

Аз погледнах към Америка, а тя сви рамене.

– Потече ѝ кръв от носа. Не си ли виждала друг път как ѝ тече? Забележително е.

Кара бутна очилата си нагоре и поклати глава.

– Е, ще видиш. – Америка ми смигна, излезе и затвори вратата след себе си.

След по-малко от минута телефонът ми изпиука. Както обикновено, приятелката ми ми изпращаше съобщение секунди след като сме се разделили: „ще спя у Шеп до утре кралицо на ринга“. Обърнах се към Кара, която ме гледаше така, сякаш носът ми ще шурне всеки момент.

– Тя се шегуваше – поясних аз.

Кара кимна безразлично, после погледна книгите, разпилени по леглото ѝ.

– Ще си взема душ – казах аз и грабнах кърпата и несесера си.

– Ще уведомя медиите – безучастно рече Кара, без да вдига глава.

На следващия ден обядвахме заедно с Шепли и Америка. Мислех си да седя сама, но в столовата постоянно прииждаха хора и местата около мен се напълниха с момчета от братството на Шепли или от футболния отбор. Някои бяха присъствали на боя, но никой не спомена моето приключение край ринга.

– Шеп – поздрави един преминаващ глас.

Шепли кимна и двете с Америка се извърнахме, за да видим Травис, който седна в края на масата. Последваха го две пищни блондинки с тениски на „Сигма Капа“. Едната се настани в скута му, а другата – до него, и започна да го пипа по ризата.

– Току-що повърнах в устата си – рече Америка.

Блондинката в скута на Травис се обърна.

– Чух те, мърло.

Америка взе питката си и я замери през масата, без малко да я уцели по лицето. Преди онази да успее да каже нещо, Травис разтвори колене и тя се свлече на пода.

– Ау! – изквича тя, вдигнала поглед към него.

– Америка ми е приятелка. Ще трябва да си намериш друг скут, Лекс.

– Травис! – изхленчи тя, като скочи на крака.

Без да ѝ обръща никакво внимание, той насочи поглед

към чинията си. Тя се въртна към другата блондинка и изпуфтя, а после двете си тръгнаха ръка за ръка.

Травис смигна на Америка и пхна още един залък в устата си, все едно нищо не се е случило. Тогава забелязах малка драскотина на едната му вежда. Двамата с Шепли се спогледаха, после Травис се заприказва с един от футболистите отсреща.

Тълпата наоколо се беше разредила, но тримата с Америка и Шепли останахме, за да обсъдим плановете си за уикенда. Травис се надигна да си върви, но се спря в нашия край на масата.

– Какво? – попита Шепли високо, поднесъл ръка към ухото си.

Опитах се да не му обръщам внимание, но когато вдигнах очи, Травис гледаше към мен.

– Познаваш ли я, Трав? Най-добрата приятелка на Америка – представи ме Шепли. – Беше с нас снощи.

Травис ми се усмихна очарователно. С рошавата си кафява коса и татуирани ръце излъчваше сексапил и непокорство и аз завъртях очи в отговор на опита му да ме съблазни.

– Откога имаш най-добра приятелка, Мер? – попита той.

– От единайсети клас – отвърна тя, като стисна устни и се усмихна към мен. – Не си ли спомняш, Травис? Съсипа блузата ѝ...

– Аз съсипвам много блузи.

– Пфу – не се съдържах аз.

Травис завъртя празния стол до мен и седна, скръстил ръце пред себе си.

– Ти си Врабчето, а?

– Не – сопнах се аз, – имам си име.

Той като че ли се забавляваше с отношението ми, което само ме вбеси още повече.

– Е? И какво е то?

Отхапах от последното парче ябълка в чинията си, без да му обръщам внимание.

– Значи остава Врабчо – сви рамене той.

Хвърлих поглед към Америка, после се обърнах към Травис.

– Опитвам се да обядвам.

Той пое предизвикателството.

– Аз съм Травис. Травис Мадокс.

Аз пак завъртях очи.

– Знам кой си.

– Така ли? – Той повдигна наранената си вежда.

– Не се ласкай. Човек трудно може да пропусне как се казваш, когато петдесетима пияници скандират името ти.

Травис изправи гръб.

– Често ми се случва.

Аз отново завъртях очи и той се подсмихна.

– Да нямаш тик?

– Моля?

– Тик. Очите ти постоянно се въртят. – Аз го изгледах яростно и той се засмя. – Обаче са невероятни очи. – Той се приближи на сантиметри от лицето ми. – Какъв цвят са? Сиви?

Аз се обърнах към чинията си, като пузнах дългите кичури на карамелената си коса да образуват завеса помежду ни. Не ми харесваше как се чувствам, когато е толкова близо. Не исках да заприличам на останалите момичета в Източния, които се изчервяваха в негово присъствие. Изобщо не исках да ми действа така.

– Не си го и помисляй, Травис – предупреди го Америка. – Тя ми е като сестра.

– Миличка, ти току-що го насъска. Сега вече няма спиране – рече Шепли.

– Не си неин тип – продължи тя.

Травис се престори на засегнат.

– Аз съм типът на всички жени!

Погледнах го косо и се усмигнах.

– О, усмивка! Все пак не съм кофти копеле – намигна той. – Радвам се, че се запознахме, Врабчо. – Той заобиколи масата и се наведе към ухото на Америка.

Шепли замери братовчедата си с пържено картофче.

– Да си извадиш устните от ухото на момичето ми, Травис!

– Мрежа! Създавам си мрежа – рече Травис, като се отдръпна с невинно вдигнати ръце.

Последваха го няколко момичета, които се кискаха и прокарваха пръсти през косите си, за да привлекат вниманието му. Той им отвори вратата и те едва не изпискаха от удоволствие.

– Загазила си, Аби – засмя се Америка.

– Какво ти каза?

– Иска да я заведеш в апартамента, нали? – предположи Шепли. Америка кимна и той поклати глава. – Ти си умно момиче, Аби. Казвам ти отсега: ако хлътнеш по това лайно, а после го намразиш, няма да си го изкарваш на нас с Америка, ясно?

– Няма да хлътна, Шеп – усмихнах се аз. – Приличам ли ти на някоя от Барби близначките?

– Тя няма да се върже – успокои го и Америка, като го докосна по ръката.

– Няма да ми бъде за пръв път, Мер. Знаеш ли колко пъти ме е прецаквал, като преспива за една нощ с най-добрата приятелка? Изведнъж се оказва, че в срещите с мен има конфликт на интереси, защото са сближаване с врага! Казвам ти, Аби, да не почнеш да нареждаш на Мер, че не може да излиза с мен, защото си се вързала на лигавщините на Трав. Считай, че си предупредена...

– Излишно е, но все пак благодаря. – Опитах се да успокоя песимизма му с поредна усмивка, но той явно неведнъж се беше опарвал от похожденията на Травис.

Америка ми махна и двамата с Шепли си тръгнаха, а аз се запътих към следобедните си занятия. Присвих очи на яркото слънце, стиснала презрамките на раницата си. Източният университет беше точно това, което се бях надявала – от малките стаи до непознатите лица. Това беше ново начало за мен; най-после можех да вървя, без да чувам шепота на хора, които знаят или си мислят, че знаят нещо за миналото ми. Тук се сливах с останалите амбициозни първокурснички с широко отворени очи, които отиваха към стаите си. Никой не ме зяпаше, никой не клюкарстваше, никой не ме съжеляваше или осъждаше. Съществуваше

само илюзията за това, което исках да виждат: Аби Абърнати, която носи кашмирени жилетки и не се връзва на глупости.

Оставих раницата си на пода и се отпуснах на стола. Наведох се да извадя лаптопа си, а когато го оставих на чина, на съседния се настани Травис.

– Чудесно! Ще водиш записки вместо мен – заяви той, като гризеше химикалката си и се усмихваше несъмнено с най-чаровната си усмивка.

Аз го стрелнах с презрителен поглед.

– Ти дори не посещаваш тези занятия.

– Да бе! Обикновено седя ето там – отвърна той и кимна към най-горния ред. Група момичета ме зяпаха, а между тях имаше празно място.

– Няма да ти вода записки – отсякох аз и включих компютъра си.

Травис се наведе толкова близо, че усетих дъха му на бузата си.

– Извинявай... обидил ли съм те по някакъв начин?

Аз въздъхнах и поклатих глава.

– Тогава какъв ти е проблемът?

– Няма да спя с теб – казах тихо аз. – Откажи се отсега.

На лицето му бавно се разля усмивка.

– Не съм те молил да спиш с мен. – Той замислено завъртя очи към тавана. – Нали?

– Не съм Барби близначка, нито някоя от малките ти фенки там – продължих аз, като хвърлих поглед назад. – Не съм впечатлена от татуировките ти, нито от момчешкия ти чар, нито от пресиленото ти безразличие, така че можеш да спреш с номерата.

– Добре, Врабчо. – Той оставаше вбесяващо глух за грубостите ми. – Защо не наминете с Америка довечера? – Аз изсумтях, но той се приближи още повече. – Не се опитвам да те изпракам. Искам само да прекараме една вечер заедно.

– Да ме изпракаш? Как изобщо успяваш да докопаш момиче с такива приказки?

Травис избухна в смях, клатейки глава.

– Просто ела. Дори няма да флиртувам с теб, кълна се.

– Ще си помисля.

Професор Чейни влезе в залата и Травис се обърна напред. На лицето му още беше изписана усмивка, от която трапчинката на бузата му хлътваше още повече. Колкото повече се усмихваше, толкова повече исках да го мразя, но точно това правеше мисията невъзможна.

– Можете ли да ми кажете кой президент е известен с кривогледата си жена? – попита Чейни.

– Това непременно го запиши – прошепна Травис. – Ще ми трябва в интервюта за работа.

Аз му изшътках, заета да записвам всяка дума на Чейни.

Травис се ухили и се отпусна на стола си. До края на часа ту се прозяваше, ту се облягаше на ръката ми, за да надникне в монитора ми. Усилено се опитвах да не му обръщам внимание, но близостта и изпъкналите мускули на ръката му не ме улесняваха. Накрая взе да чопли кожената лента на китката си, докато Чейни не ни освободи.

Бързо излязох от залата и тръгнах по коридора. Точно когато бях сигурна, че съм се отдалечила достатъчно, Травис Мадокс се озова до мен.

– Помисли ли си? – попита той, като си сложи тъмните очила.

В този момент пред нас изникна дребничка брюнетка с големи очи и надежди.

– Здравсти, Травис – изчурулика тя, докато си играеше с косата си.

Аз се спрях, потръпвайки от захаросания ѝ глас, после я заобиколих. Бях я виждала и преди – в трапезарията на „Морган Хол“, момичешкото общжитие. Тогава тя говореше нормално и звучеше много по-зряла. Зачудих се защо си мисли, че Травис ще сметне бебешкия ѝ глас за сексапилен. Тя пописука известно време на високи октави, а после той отново се озова до мен.

Извади запалка от джоба си, запали цигара и издуха гъст облак дим.

– Докъде бях стигнал? А, да... ти си мислеше.

Направих гримаса.